

งานแปลธรรมโปลาณ

เรื่องที่ ๑๐ ธรรมสุทธรุณ ผู้กที่ ๒

นะโม ตัสสัตถุ ๆ อะถะ ในกาละนั้น มหาสัตว์เจ้าและนางจิริปปพาวตี ก็ตื่นด้วยเสียงอันยักษ์ถิบ ประตุ้นแล้ว มหาสัตว์เจ้าก็ถามม้ามณีกาบว่า ดูรามณีกาบ เสียงอันนั้นเป็นเสียงจื่อหรือจา ม้ามณีกาบกล่าว ว่า ข้าแต่เจ้ากู เป็นเสียงแห่งยักษ์ถิบประตุเข้ามาและว่าอัน มหาสัตว์กล่าวซึ่งม้ามณีกาบว่าดูรามณีกาบพิวว่า ยักษ์ถิบเข้ามาตั้งอัน กูจักออกไปรบกับด้วยยักษ์ผู้้นับคนนี้และว่าอัน เมื่อนั้นม้ามณีกาบกล่าวว่าข้าแต่ มหาราชาเจ้ากูอย่าว่าอย่าได้ออกไปรบด้วยยักษ์เตอะ ข้าหากจกรบจะแหละ มหาราชาเจ้าจุงอยู่รักษานาง อยาได้ประมาทเตอะว่าอันมหาสัตว์เจ้าก็รับเอาก้ามณีกาบตัวนั้นด้วยกำว่าตีๆและว่าอัน และม้ามณีกาบตัว นั้นก็ร้องกล่าวแก่ยักษ์ผู้้นับว่ามึงอย่าหนีกูจกรบกับด้วยมิงบัตนี้และว่าอัน

เมื่อนั้นยักษ์ก็กล่าวซึ่งม้ามณีกาบว่ามิงจกรบกับกูด้วยแต่และรือม้ามณีกาบว่าเออกูก็จกรบกับด้วยมิง แต่และ ภันตะระยักษ์กล่าวว่าพิวว่ามิงจกรบกับด้วยกูแต่ตั้งอันมิงจุงออกมาบัตนี้เตอะว่าอัน ตินั้นม้ามณีกาบก็ ออกไปจากศาลาแล้วก็สยงขึ้นสู่อากาศก็สำแดงตันหือปีสสะเปิงลั่วด้วยประการต่างๆแล้วก็ลงมาถิบยังหน้า แห่งยักษ์ด้วยตีนตังสองกำหันและ รือหน้าแห่งยักษ์ก็แตกมีเลือดอันไหลออกจากปากและดงมากนักรส่วนว่าม้ามณีกาบตัวนั้นก็ซ้าสยงขึ้นสู่อากาศแล้วก็ลงมาถิบยังอกแห่งยักษ์ก็แตกมีเลือดไหลออกแต่อกมากนักรก็มีแล ในกาลเมื่อม้ามณีกาบและยักษ์รบด้วยกับกันนั้นโพธิสัตว์เจ้าและนางจิริปปพาวตีอันอยู่ในศาลานั้นก็ได้ยินเสียง ม้ามณีกาบและยักษ์รบกันกับด้วยกันเป็นอันมีนักรมากนักรสนั้น โพธิสัตว์เจ้าก็ร้องกล่าวซึ่งม้ามณีกาบว่าดูรา มณีกาบมิงจุงรักษาสายขันยะหือตีแต่เนอว่าอัน

ตินั้นยักษ์ได้ยินกำมหาสัตว์เจ้าหากกล่าวตั้งอัน มันก็เสัวจับยับเอายังแก้ม้าด้วยสันญาอันโพธิสัตว์ เจ้าได้ร้องกล่าวสนันนั้นกันนักรก็มีและ วัตถา จะปัญนะ กั้นว่ายักษ์ผู้้นับยับแคมม้าได้แล้วตั้งอันม้าตัวนั้นก็บอ อาจประจัญเปัยยักษ์ผู้้นับได้จื่อว่ามีกำลังอันถอยเสียแล้วเต้ายืนอยู่สิ่งเดียวยังหัน ม้าตัวนั้นถอยกำลังแล้วสนันนั้น มันก็จุงเอาได้นำเมื่อสู่อากาศแห่งตันหันแลกันเมื่อรอดแล้วมันก็หือบว่ามันรักษาไว้ด้วยกำว่าสู่อากาศหลายหากำ ประมาทบ่อได้จุงรักษาม้าตัวนี้ไว้หือตีแต่เตอะ ว่าอันบ่าวยักษ์ตั้งหลายก็รับด้วยกำว่า ตีๆและว่าอันแล้วก็เอา ม้าตัวนั้นไปรักษาไว้ในคอกเหล็กหือหมันมากนักรก็มีแล ตะทา ในกาละเมื่อยักษ์เอาม้ามณีกาบแก้วหนีไปตั้งอัน ส่วนโพธิสัตว์เจ้าบ่อได้ยินเสียงม้าและยักษ์รบกันตั้งอันเจ้าก็ร้องเรียกหาม้าแห่งตันว่าดูรามณีกาบเป็นสันใดและ สงัดไปนั้นตีไตนันจว่าอันมหาสัตว์เจ้าก็บ่อได้ยินเสียงร้องสักรแห่งสนันนั้น เจ้าก็ฟ้งมากนักรก็แล่นออกมาปายใน

ศาลาแล้วก็ร้องเรียกหาม้าแห่งต้นกบ่อหันตีโต สักแห่งเจ้าก็บ่ออาจอดตุ๊กซอันนั้นได้ก็ร้องให้แล้วแล่นไปตีนั้นก็ บ่อหันเต้าหันเลือดยักซอันตกรึยรายตีนั้น เจ้าก็ร้องให้แล่นเข้าไปสู่ศาลาแล้วก็แล่นออกมาจากศาลาตีนั้นเป็น ตั้งคนเป็นอุมุตะกะคือว่าผีบ้านนั้นก็มิและ เจ้าก็มาพินเอาเมื่อนางจิริปปพาวตีแล้วก็เอากันร้องให้รำไรไปมาแล้ว ก็กล่าวว่าดูรานาง เราตั้งสองจักเอากันมาสืบหายเสียในป่าตีนี้บ่อสงสัยจะและตั้งกูฟักเป็งดูนี้หรือชีวิตแห่งเรานี้ บ่อหลังจักมิเป็นไปในตีนี้เหตุได้ปัดพรากจากม้ามณีกาบแห่งเรานี้และแต่ก่อนกูฟักได้ไปสู่ประเทศสบานเมืองตีโต ม้ามณีกาบตัวนี้หากนำไปทุกแห่งและบัดนี้บ่อได้ปัดพรากจากม้ามณีกาบตัวนี้หรือเราตั้งสองบ่อหลังว่าจักมิ ชีวิตจะแล มหาโพธิสัตว์ตั้งสองก็เอากันร้องให้รำไรไปมามีต้นอันสั้นระสายมากนั้เหตุว่าบ่อได้หันม้ามณีกาบ แห่งต้นกบ่อและ ส่วนว่าโพธิสัตว์เจ้ากันั้นได้สติสมดีแล้วในเมื่อนางร้องให้อยู่ตั้งอันเจ้าก็เล่าโลมนางเตวีแห่งต้น ว่าดูรานางอย่าร้องไห้หนักกว่าเงินเตอะ รือเกิดมาแห่งสัดะโลกตั้งหลายนี้เศิกตุ๊กซอันมีสภาวะสันนี้ยังเกิดได้ เสวยพร้อมจู้ตัวสัตว์และว่าอันแล้ว เจ้าก็พิจารณาด้วยตีสสะตั้งมวลแล้ก็คณิงใจว่าสันนี้

เอเตหุมมา รือไม้ตั้งหลายฝูงนั้นก็ปรากฏหันมามีวิณะอันเขียวงามเป็นตั้งเมฆะสันนี้ สมุพโทรือน้ำ สมุทรอยว่ามีในตีนี้จะและ ว่าอันแล้วเจ้าก็เจียรจำกับด้วยนางเตวีแห่งต้นว่าดูรานางรือว่าไม้ตั้งหลายฝูงนั้นก็ บ่อผากภูหัน มามีวิณะอันเขียวงามเป็นตั้งเมฆะสันนี้ตั้งนี้กูฟักใส่ใจดูนี้รือว่าสมุทรมีในตีนี้จะและ มหาเรา ตั้งสองจักไปสู่ตีนั้นจะแลเราตั้งสองจักปกกางไว้ยังผ้าหื้อเป็นตั้งจ่อและตุ้งไว้เหนือฝ่งน้ำ น้ำแม่ตีนั้นสำรับหื้อ บ่อกำสำเปาหันจะและ กันั้นว่าบ่อกำสำเปาตั้งหลายหันแล้วยังจ่อและตุ้งอันนั้นเขากัจักเข้ามาหาเราตั้งสองจะ แลส่วนว่ามหาสัตว์เจ้าตั้งสองเจียรจำซึ่งกันเต้านั้นแล้วก็เอากันไปสู่ตีไกล่ฝ่งน้ำแล้วก็เอาผ้าปกกางไว้เป็นตั้งจ่อ และตุ้งไว้เหนือฝ่งน้ำตีนั้นหันและ ส่วนว่ามหากษัตริย์ตั้งเอากันเข้าไปนั่งอยู่แต่บ่เก้าไม้ต้นหนึ่งหันและ ตัส มิงจะณ ปัญจะสัดตำ กำปานิชา ในขณะยามนั้นยังมีบ่อกำสำเปาตั้งหลาย ๕๐๐ คนมาด้วยสำเปากลาง สมุทเธาก็หันยังจ่อและตุ้งอันโพธิสัตว์เจ้ากันั้นบ่อกำสำเปาก็เข้ามาสู่ตีไกล่จ่อตุ้งนั้นแล้วก็ร้องว่าบุคคลผู้ใด มาอยู่ไกล่ฝ่งน้ำตีนั้นจา เขาก็กล่าวถ้วนสามตีแล้วโพธิสัตว์เจ้าได้ยินกำอันนั้นก็ลุกจากเก้าไม้แล้วก็เข้าไปสู่สำนัก บ่อกำสำเปาตั้งหลายแล้วก็กล่าวว่าข้าแต่เจ้ากูตั้งหลายเหยเจ้าตั้งหลายจุงเมตตากรรุณาเพื่อข้าตั้งสองเปื่อขอขึ้น สำเปาจิมเตอะ ว่าอันแล้วเจ้าก็เล่าบอกยังสัพพะกิจจะตั้งมวลแต่ต้นถึงปลายแก่บ่อกำสำเปาตามอันมีจอันหัน และ เมื่อนั้นบ่อกำตั้งหลายเขากัมีกำขุนนาว่าเจ้าตั้งสองจุงมาเตอะว่าอัน มหากษัตริย์ตั้งสองก็เอากันลงไปสู่ สำเปาแล้วก็เข้าไปอยู่ในสำเปากับด้วยบ่อตั้งหลายหันแหละ กันั้นว่าโพธิสัตว์เจ้ากักับนางจิริปปพาวตีขึ้นชีสำเปา ตั้งหลายก็เอาสำเปาไปหันและ ในเมื่อสำเปาไปนานประมาณ เจ็ด วันตั้งอันในวันถ้วนเจ็ดนั้น ตะหาหรือลมตั้ง หลายอันมีกำลังมากนั้ก็มากัตียังสำเปาเล่มนั้นก็บอกขาดจักจางอยู่ๆได้ ส่วนว่าแซ้วสำเปานั้นตีล็กก็ล็กตี ถอนก็ถอนตีหล่อนก็หล่อนตีพุมตปุ้ดก็ขาดไปเสี้ยงด้วยกำลังลมมากมาปัด

สัพพะจะนาณัง รือคนตั้งหลายเหล่านั้มีภัยยะอันกลัวตายหากมาครอบงำมากนักก็เลิกอัญชูลีกระกวมมือขึ้นตั้งกะม่อมม่นอมมัสการไว้เทพวดาตั้งหลาย เพื่อขอภัยยะชีวิตแห่งตนตั้งอันก็กล่าวเป้นกถาว่า มหาตเวสังขาโย ดุราหุมุ่เตวดาอันอยู่รักษา้ำน้ำสมุทรตั้งนี้คือว่าพญาครุฑ พญานาคและเตวดาตั้งหลายอันอยู่ปายบนหนอากาศ มีสุริยะเตวบุตรและจันตะเตวะบุตรและพรหมตั้งหลายกัตรีหรือเตป๊ะดาคนะนาเจ้าฝูงพร้อมด้วยอิทธิฤทธิ์อานุภาพมากนักจูงมากั้จูงผู้เข้าตั้งหลายอันจักตายในน้ำมหาสมุทรเป้นเหยื่อแก่ปลาดังหลายและนี้ ขอเจ้ากูดังหลายเป้นตีเป็งแก่ผู้เข้าตั้งหลายจูงนำเอาผู้เข้าตั้งหลายออกจากตางอันจักตายนี้พองเตอะว่าอันผู้คนก็มีและ

ในขณะยามนั้นหรือเสียงมีนั้นแห่งป้อก้าตั้งหลายก็เกิดมีมากนัก ส่วนว่าโพธิสัตว์เจ้าและนางจิริปพพาวดีก็เอากันกินยงน้ำฝิ่งน้ำอ้อยหื้ออิมแล้วเจ้าเอากันนุ่งผ้าถงผ้าหื้อหมั้นแล้วก็เอาเป้นสำเปาสองอันมาเรียงกันมัดติดกันหื้อหมั้นแล้วเจ้ามัดกั้กลางต้นนางหนตำกลางต้นเจ้าด้วยผ้าหื้อหมั้นกับด้วยกันแล้วเมื่อสำเปาจักจ่มไปนั้นมหาสัตว์เจ้าก็มาเขวุดกตหมายรู้ยังติสสะตั้งมวลดด้วยกำว่า เมื่อเมืองพาราณสีอันเป้นที่อยู่พ่อแม่แห่งกุมิกำปายนันจะแล เจ้าเอานางเตวีเกาะไม้แป้นสองอันนั้นหื้อหมั้นแล้วมหาสัตว์เจ้าก็เดินไปไกลดีสำเปาจม้นันได้แปดสิบเจ็ดสุพะพะณะณะนา ตีจักนับเป้นว่าได้สองร้อยแปดสิบบาหื้อป็นจากปลาและเต่าน้ำตั้งหลายก็มีแล จะนารือคนตั้งหลายอันอยู่ในสำเปานั้นก็ถึงซึ่งอันสิบหายตายในน้ำสมุทรบ่อหลอสกคนก็มีและในเมื่อโพธิสัตว์เจ้ากับนางจิริปพพาวดีไหลน้ำไปตั้งอันรือ ผ้าอันผูกกับกันนั้นก็ปุดขาดเสียจากกันรือแป้นไม้สองอันนั้นก็ปุดก็ขาดเสียกัน ต่างคนต่างได้แป้นคนละอันก็ลอยไปตามกระแสน้ำสมุทรตามกำลังลมหากปิดไปนั้นแล เจ้าตะโกตัสตีนี้ บุคคลผู้จักใจตะนาถามว่ารือผ้าอันโพธิสัตว์มัดกับต้นนางนั้น จักว่าผ้าเก่ารือรู้ว่าผ้าใหม่นั้นจาวาอันปาริหาระโก โปลานะกะตั้ง ดกสะโกเลนะกรรมะวิปาเตะ นะบุคคลผู้จักแก้เป็งกลัวสนนี้แต่แลรือผ้าอันอันพญาตั้งสองผูกกับกันนั้นผ้าเก่าก็ตีผ้าใหม่กั้ตีเตอะกุอาจบ่อหมั้นจักได้ก็เป็งว่าจักปุดจักขาดไปด้วยเหตุว่าติดด้วยกรรมะวิบากอันพญาตั้งสองหากกระทำได้แต่ก่อนและบุคคลผู้ใจตะนาถามว่าตั้งอันนี้รือกรรมวิบากแห่งพญาตั้งสองป้อยได้กระทำนั้นอันใดจา

บุคคลผู้แก้เป็งกลัวว่าตั้งนี้และ อติเตกาละ นะสียัง อะวิทุเลกาเมตชา ญาปะติ กาสะมิเก ทิสวาภิริตุกำมา อุทะเก ตะลัง การิสสุ จาติเตกาละ ในกาละเมื่อลวงป็นไปแล้วเสียงจิริกาลานนนักวันนั้นพระเราตั้งสองก็ได้เกิดเป้นผัวเป้นเมียกันอยู่ในบ้านอันหนึ่ง อันมีนอกเวียงพาราณสีที่นั้นและยังมีวันหนึ่ง ขาตั้งสองผัวเมียก็ไปสุ่ทำเปื่อว่าจักอาบน้ำว่าอันก็หันเจ้าสามเณรต้นหนึ่งอันขี่เรือเล่นในน้ำตั้นนั้นรือขาผัวเมียนั้นลงก็ลงไปเล่นน้ำกับด้วยสามเณรน้อยตั้นนั้นแล้วก็หนองยงแควมเรือแล้วก็เกาะเกาะเล่นไปมาเจ้าสามเณรตั้นนั้นก็สะดุ้ง

ตกใจกลัวมาหัวลือดหยาดตกเรือจ่อมไปในน้ำตื้นนั้นได้เสวยตุ๊กขเวทนามากนักก็มีแล เมื่อตั้งอันขาผิวเมียตั้งสอง
นั้นจึงจิกเอาสามเณรออกจากน้ำแล้วขาตั้งสองก็เอากันตบมือไขหัวมากนักหันแหละ เหตุตั้งอันกำวิบากอันนั้น
หรือบุคคลตั้งสองคือว่าเจ้าสุทนต์และนางจิริปพาวดีและนั้นก็เสวยตุ๊กขเวทนามากนักเสี่ยงกาละ
อันนานได้๕๐๐ชาติด้วยกรรมวิบากประมาณเด้านั้นก็มีและ ปางเมื่อเป็นเจ้าสุทนต์นี้กำข้ำได้เสวยพละวิบากอัน
ยังหรอนั้นบ่อเสี่ยงบ่อข้ำได้เสวยเมื่อปายลุนเล่าก็มีแหละเหตุตั้งอัน บุคคลหญิงชายตั้งอันเกิดมาในสงสารนี้มา
วะมะเอาทะปึงเปิงจักดูแคนยังป่าปึงยังบาปอันน้อยนั้นด้วยกำว่า บาปอันนี้บ่อตายบ่อหล้างจักถึงแก่กู
จะและอย่าได้กล่าวสนี่นี้เตื่อจะจื่อว่าบาปนี้แม่น้อยหนึ่งก็ตีก็จักบังเกิดแก่คนผู้กระทำนั้นเทียบย่อมนำคน
ผู้กระทำได้เสวยตุ๊กขเวทนามากด้วยประการดังกล่าวมานี้แล้วแต่ปายหลังนี้แหละตะมัดถึงปะกาเสนโด้สัดถา
อาหะ พระพุทธเจ้าต้นเป็นครูแก่โลกจักสำแดงโด้ษแห่งต้น ปางเมื่อเป็นเจ้าสุทนต์นั้นมาหื้อแจ้งแก่ภิกขุตั้งหลาย
พระก็เตสนาเป็นภควา สะทะวะปะสามิสังมิกัง ทะกังมิวามัตตัง วินาหะตะ ปญฺติปะสา มิมนยะหะสามิ จิวิ
ตั้งตั้งนี้ ภิกขะเว ดูราภิกขุตั้งหลายในเมื่อมหาสัตว์เจ้าตั้งสองได้บัตพรากจากกันในกลางน้ำสมุทรต่างคนก็ต่าง
ลอยไปตามกระแสแม่น้ำตั้งอันหรือนางจิริปพาวดีก็ร้องให้ป่นไปมาโดยกำว่าตั้งนี้หรือกูนี้ก็ตั้งจักได้หันหน้าผิว
แห่งกูนี้จักกันว่ากูได้ปราศจากเจ้าพญาวิณะทวะอันเป็นสะปิสามีก่าแห่งกูนี้หรือชีวิตแห่งกูจักมีแต่ดีได้จ่าตั้งอัน
ตั้งจักจูกจ่าเปิงดูนี้กันว่ากูบ่อได้หันผิวรักกูก็จักตายตั้งนี้แต่แลบุคคลผู้ใดบ่อยจักเป็นดีเปิงแห่งกูในท่ามกลางน้ำ
สมุทรตั้งนี้จาประการหนึ่งบุคคลผู้ใดและจะมาเอากูออกจากน้ำสมุทรตั้งนี้จ่าข้ำแต่เจ้ากูต้นเป็นสามีก่าแห่งข้ำเจ้า
กูบ่อปรากฏหันมาแก่ข่ามีกำว่าตายอันแล้วหนึ่งหรือสัตว์ตั้งหลายมีต้นว่าปลาและเต่าน้ำจักเข้และมังกรตั้งหลาย
อันมีในน้ำสมุทรตั้งนี้มีกำว่ากินเจ้าพญาต้นเป็นผิวแห่งข่าตายเสียแล้วบ่อปรากฏหันมาอันจะหรือหรือนางจิริปพา
วดีก็ร้องให้รำให้ไปมามีหลายประการต่างสนั้นแล้วก็ลอยไปตามกระแสแม่น้ำสมุทรตั้งนั้นนางก็ไหลไปถึงฝั่ง
กำปายหน้าอันเป็นเขตเมืองอินทปัตถนครก็มีและในเมื่อนางออกจากน้ำได้แล้วนางก็ตากเสื้อและผ้าสะไบ
แห่งต้นเสียแล้ว มุจิตวาก็ถอดออกยังเครื่องประดับแห่งต้นตั้งมวลมีต้นว่าแหวนธรรมรงค์สามดวงปักผ้าไว้แล้ว
นางก็บ่อรู้ยังติสสะหนใด คือว่าหนได้และหนเหนือสักแห่งนางก็เต้านบไปตามต้นสิ่งเดียวนางก็ไปตามหนต่าง
อันนั้นด้วยหนต่างก็ไปถึงเมืองอินทปัตถนครก็มีและ ในเมื่อนางจิริปพาวดีไปถึงเมืองอินทปัตถนคร
นั้นแล้วนางเข้าสู่ในเวียงอินทปัตถนครนางก็เข้าไปสู่ชะกุนตุ๊กขไว้เชื้อใจอันหนึ่งแล้วก็ถามว่าข้ำแต่พ่อและ
แม่ตั้งสองส่วนว่าข่านี้ก็ข้อยู่มพ่อและแม่ในตื้นนี้และพ่อและแม่ตั้งสองบ่ออินดูขุนนาเมตตาโพดข่าบ่อหื้อข่าได้
อยู่กับด้วยเจ้ากูตั้งสองแต่เตื่อว่าอันแล้วนางก็บอกยังขียอันได้ออกจากเมืองแล้วได้บัตพรากจากผัวนั้นแก่
บุคคลตั้งสองคือว่าปู่และย่าเจ้าเรือนนั้นตามีนันจู้อันหันและ

เมื่อนั้นบุคคลทั้งสองผู้เมียอันเป็นเจ้าเฮือนนั้นก็เจียรจำซึ่งนางจิริปปพาวดีว่าดูราเจ้าหลานหญิงหรือ
เมื่อข้าตั้งสองนี้เป็นคนตึกขี้ไร้เชิญใจหาเข้าของสัมปตติบ่อได้ตั้งรือนางจักอยู่กับเมื่อข้าตั้งสองแต่ตั้งอันก็จูงอยู่
เตอะว่าอัน แล้วก็ให้ออนุญาตแก่นางผู้้นและปุณณะเมื่อปายลุนนั้นก็เอาแหวนธรรมรงค์ลูกหนึ่งออกหื้อแก่ข้า
ตั้งสองผู้เมียอันเป็นเจ้าเฮือนนั้นว่าสินนี้ดูราพ่อและแม่หรือแหวนธรรมรงค์นี้เจ้าตั้งสองจูงเอาไปขายตีบุคคลผู้
มีเข้าของนั้นเตอะว่าอันเมื่อนั้นจ่ายผู้เป็นเจ้าเฮือนนั้นเห็นแหวนธรรมรงค์ลูกนั้นจึงกล่าวดูรานางหรือแหวน
ธรรมรงค์นี้ควรค่ามากนักรือเมืองอินทะป็นนครตั้งมวณนี้ก็บ่อควรค่าแหวนดวงนี้ได้เตอะและจ่ายผู้เป็นเจ้า
เฮือนนั้นก็รู้ว่าแหวนลูกนั้นควรค่ามากนักรือว่าพ่อแม่แห่งมันเป็นเศรษฐีมีข้าวของมากนักร ในเมื่อพ่อแม่แห่ง
มันจืดตายไปแล้วตั้งอันมันก็ได้เป็นเศรษฐีแดนพ่อแม่เห็นและเมื่อปายลุนมันก็กระทำหื้อข้าวของตั้งหลายฉิบ
หายไปเสี้ยงเหตุว่ามันมักทรงผู้หญิงเล่นจู้สุ่เมียด่านผู้อื่นและกินเหล้าเมายาและทรงเหล้าหมากรุกรหมากสะกา
นามีมากนักรือตั้งอันข้าวของมันลวดฉิบหายไปเสี้ยงหาข้าวของสัมปตติบ่อได้ลวดเป็นคนตึกขี้ไร้เชิญใจเปืออัน
และมันเห็นยังแหวนควรค่ามากนักรือเหตุมันหากได้เห็นยังแก้วตั้งหลายอันควรค่ามากนักรือแต่เงินพ่อแม่แห่งมัน
เมื่อก่อนนั้นและเมื่อนั้นนางจิริปปพาวดีกล่าวดูราว่าดูราว่าแหวนดวงนี้หากควรค่ามากนักรือแต่และบัดนี้ตึกขี้หากมา
หาข้าวของสัมปตติบ่อได้ความตึกขี้ไร้หากมาเบียนแล้วก็เอาแหวนดวงนี้ไปขายหื้อได้ข้าวของประมาณสี่เกวียนมา
หื้อแก่ข้าเตอะว่าอัน เมื่อนั้นจ่ายเฒ่าแก่ผู้เป็นเจ้าเฮือนนั้นก็รับเอากำอันนั้นแล้วก็เอาแหวนดวงนั้นไปสู่อำนัก
เศรษฐีผู้หนึ่งมีข้าวของมากนักรือเศรษฐีผู้นั้นก็ถามว่าดูราเจ้าแหวนดวงนี้ควรค่ามากนักรือท่านจักอาจเอาเต้าใดจาวว่า
อันจ่ายเฒ่าแก่กล่าวว่า ข้าแต่เจ้ากูแหวนดวงนี้มีค่ามากนักรือแต่และดูราท่านข้าเฒ่าจักเอาข้าวของตั้งหลายมีตัน
ว่าเงินและค่าประมาณสี่เกวียนจะและ เมื่อนั้นเศรษฐีได้ยินกำอันนั้นก็แต่งยังข้าวของตั้งหลายมีตันว่าเงินและ
ค่าเต็มสี่เกวียนหื้อแก่นายเฒ่าแก่ผู้้นเห็นแล ตันนั้นจ่ายเฒ่าแก่ก็นำเอาข้าวของตั้งหลายฝู่งนั้นมาแล้วก็หื้อแก่
นางจิริปปพาวดีเห็นและ อุกาสะตะ มหากระระสะตะตะว่า รือนางจิริปปพาวดีนั้นกันั้นว่าได้ข้าวของสี่เกวียนนั้น
แล้วก็หื้อแก่ข้าเตอะว่าอันผู้เมียอันเป็นเจ้าเฮือนนั้นเกวียนหนึ่ง นางก็เอาสามเกวียนแล้วนางก็ซื้อข้าวเปลือก
ข้าวสารมาไว้แล้วมากนักรือแล้วก็ได้เอาข้าวอัญจกกระทำกรมาไว้บ่อเต้าแต่นั้น นางก็ซื้อไม้มาไว้แล้วก็จ้างช่าง
ไม้ตั้งหื้อสร้างยังศาลาหนึ่งไว้ที่ใกล้บ้านแห่งตน กันั้นว่าสร้างแล้วแบ่งดีแล้วนางก็หื้อคนฝู่งจางแต่ยังมีศาลาตั้งนั้น
ด้วยอันประจิตริศสนาอันดิงามต่างๆแล้วนางก็หื้อแต่มีรูปตั้งหลายมีตันว่ารูปเจ้าสุทนต์ปางเมื่อไปสู่อปราสาทแห่ง
นางจิริปปพาวดีเป็ปฐมะหัวดีก่อนแล นางก็หื้อแต่มีรูปเจ้าสุทนต์และนางจิริปปพาวดีมาสนุกยินต่อกันด้วยกันแล้ว
ก็ แต่มีรูปเจ้าสุทนต์และนางจิริปปพาวดีขึ้นขี่ม้ามณิกาบซ้อนกันออกจากเมืองแล้วก็หื้อแต่มีรูปเจ้าสุทนต์และนา
จิริปปพาวดีซ้อนกันไปในอากาศปายบนแล้วก็ลงมาแล้วสู่อศาลาแล้วหื้อแต่มีรูปยักษผู้หนึ่งมารบกับด้วยม้ามณ
ิกาบหนีไปบ่อเต้าแต่นั้นก็หื้อแต่มีรูปเจ้าสุทนต์และนางจิริปปพาวดีเอากันไปสู่อสะเปาไปกับด้วยพ่อค้าตั้งหลาย

แล้วก็หื้อแต่มีรูปสะเปาแตกกลางสมุทรแล้วก็หื้อแต่มีรูปภูษาตั้งสองซี้เป็นอันไหลไปตามกระแสน้ำแล้วนางก็หื้อแต่มีรูปสัพพะตั้งหลายต่างๆด้วยลำดับกันไปพร้อมจุประการแล้วก็หื้อแต่งไว้ยังช้วนน้ำโภชนะอาหารตั้งหลายมากนักรู้จักหื้อทานแก่สมณะพราหมณ์และยาจกคนขอตั้งหลายมากมาแต่ตีสระต่างๆแล้วเข้าสู่ศาลาตั้งนั้นแล้วก็หื้อสัญญาแก่ข้าหญิงตั้งหลายฝูงแต่งแปงยังของทานว่าดูราเพื่อนตั้งหลายฝูงตั้งหลายจูงยังช้วนน้ำโภชนะอาหารตั้งหลายหื้อทานแก่คนตั้งหลายอันเข้าสู่ศาลาตั้งนั้นหื้อกินอิ่มแล้วบ่อหื้อเขาตั้งหลายเข้าไปเลี้ยงดูยังรูปตั้งหลายอันมีปายในศาลาตั้งนั้นหื้อรู้หื้อเห็นจุกันเตอะกันว่าสูตั้งหลายหันจายผู้ใดมาเลี้ยงดูรูปตั้งหลายฝูงนั้นยะไซหัวแล้วบ่บ่ให้เล่าตั้งอันสูจูงรับมาบอกกูปันนักรู้เตอะว่า อันนางจิริปปพาวดีก็บังคับยังคนตั้งหลายฝูงอยู่เผ่ายังศาลานั้นด้วยประการดังกล่าวมานี้ก็มีและ ตั้งแต่แรกนั้นไปปายหน้านางจิริปปพาวดีก็ตั้งไว้ยังมหาทานมากนักรู้จักในศาลาตั้งนั้นจุกันก็มีและ โปธิสโก ปณณะ มหามุตเทมุตตมาโน ส่วนว่าโปธิสตรีเจ้านั้นแต่อันได้ตกจากสำเปอันนั้นมหากษัตริย์ตั้งสองก็ได้ปัดพรากจากกันก็ได้เสวยตุ๊กทเวทนาในน้ำสมุทรตั้งนั้นมากนักรู้พระมหาสัตว์เจ้าก็ร้องให้ไปมาควนสลอดอินดูขุนนามากนักรู้ไหลตามกระแสแม่น้ำไปรอดฝั่งกำหนำอันเป็นดีทำตกแห่งนางยักษ์ผู้หนึ่งจื่อว่า นางอัญชนะนวดนั้นแล้ว เจ้าก็ออกมาจากน้ำสมุทรแล้วร่ำเปิงถึงนางจิริปปพาวดีเมียรักแห่งตนเจ้าก็ร้องให้มีหน้าอันเต็มไปด้วยน้ำตามากนักรู้แล้วเจ้าไปปรืออยู่ปากกล้วยอันหนึ่งมีฝั่งแม่น้ำสมุทรตั้งนั้นหันแล ตัสสมิงชะแณ ยามนั้นส่วนว่านางผู้จื่อว่าอัญชนะนวด นั้นหันก็เจียรจำกับด้วยนางกำเลนวดีว่าดูรานางจูงไปตกน้ำอันเปิงเป็นน้ำออบแก่กูปันนักรู้เตอะว่าอันเมื่อนั้นนางกำเลนวดีก็รับเอากำแห่งยักษ์แล้วก็เรียกหาเอานางตั้งหลายอันเป็นลูกภญาตั้งหลายมีประมาณว่าโต๑๓คนก็หื้อเอาไปก่อนหันและส่วนนางกำเลนวดีจึงไปตามหลังนางตั้งหลายฝูงนั้นแล้ว โปธิสตรีเจ้าก็หันนางกำเลนวดีเจ้าก็รู้ว่าเปิงลูกหญิงแห่งตนก็มีใจยินดีมากนักรู้

เมื่อนางสิบสามคนลงไปตกเอาน้ำยังท่าและเมื่อก่อนแล้วส่วนว่านางกำเลนวดีจึงออกมาตามหลังนางตั้งหลายหันและ โปธิสตรีเจ้าก็หันจูกแล้วก็ออกมาจากปากกล้วยตั้งนั้นแล้วก็เรียกนางกำเลนวดีว่า ดูรานางนิกาบ่อรู้จักกูที่อันจะรือ เมื่อนั้นนางกำเลนวดีกล่าวว่าข้าแต่เจ้ากูปันนักรู้จักจื่อแห่งกูและโปธิสตรีเจ้าก็บอกชื่อแห่งตนหื้อแก่นางว่าดูรานางกูปันนักรู้จักว่าสุทนต์หากเป็นพี่นางและนางก็หากเปิงลูกหญิงแห่งกูที่นี้และโปธิสตรีเจ้าก็บอกชียากำตั้งมวลแก่นางกำเลนวดีด้วยตามอันมีจูกันหันแลเมื่อนั้นนางกำเลนวดีได้ยินกำอันเจ้าสุทนต์กล่าวสนั้นนางก็แหวดกดหมายรู้ว่าเปิงพี่แห่งนางแต่และตั้งอันนางก็ร้องไห้ร่ำไปมาแล้วนางก็ถามหาขังพ้อแห่งตนและญาติกาที่น้องวงษาแห่งตนซึ่งโปธิสตรีเจ้าหันและเมื่อนั้นเจ้าก็บอกยังอันอยู่สวีสตีหาเปียธิบ่อได้แห่งพ้อแลแม่แห่งนางกำเลนวดีแล้วเจ้าก็คณิงใจว่านางผู้นี้บ่อกล่อนว่าจักบอกจื่อแห่งกูแก่บุคคลผู้หนึ่งจะแล้วอันแล้ว ส่วนว่านางกำเลนวดีนั้นกักรู้ว่าปากด้านเจียรจำกับด้วยโปธิสตรีเจ้าแล้วมันก็บังเกิดใจอันรักโปธิสตรีเจ้าก็กล่าวว่าข้าแต่พี่เปิงเจ้ากูปันนักรู้ก่อนเตอะเจ้าอย่าได้สำแดงตนหื้อบุคคลผู้ใดผู้หนึ่งหันเจ้ากูปันนักรู้เตอะว่าอัน โปธิสตรีเจ้าก็รับ

เอากำนางว่าเอ๋อๆ ดีและว่าอันส่วนว่านางกาเลนูดี้ก็เจียรจำกับด้วยโพธิสัตว์เจ้าเด้านั้นแล้วนางก็เอาไเหน้าเมื่อตามหลังแห่งคนตั้งหลายหันละ ในเมื่อนางกาเลนูดี้และเข้าไปสู่ปราสาทแห่งนางยักษ์ซินี้นั้นหรือกลืนคันทะแห่งโพธิสัตว์เจ้าอันนางได้ปากด้านเจียรจำกับด้วยกันเด้านั้นก็ตกลงทั่วไปในปราสาทตั้งมวลกมีและรือนางยักษ์ผู้จื่อว่าอัญชนะนวดี้ ก็สูดกลืนคันทะอันนั้นแล้วก็ถามว่ากลืนมนุชสาคนเทหรือกลืนคันทะแห่งคนผู้ใดและมีไนปราสาทแห่งกูจันว่าอัน ส่วนนางตั้งหลายกล่าวว่ ข้าแต่แม่เตวีเป็นเจ้าหรือคนผู้และจักมาอยู่ในปราสาทตี้นี้อ้อมมีและ ส่วนว่านางกาเลนูดี้ก็บ่บอกยังเหตุอันนั้นแก่นางยักษ์ซินี้อันหันและส่วนว่านางยักษ์ถามซึ่งนางตั้งหลายจุกอนอยู่ใจ่ถ้วนสองทีสามทีตั้งอันนางกาเลนูดี้ก็กล่าวห้ามเสียว่าบ่มีหันแล ภูณะทิวะเส ไนวันลุนนั้นรุ่งเจ้า ส่วนนางตั้งหลายผู้เป็นลูกเต้าพญาร้อยเอ็ดต้นนั้นเข้าก็พร้อมกันเป็นอันหนึ่งอันเดียวและถึงกาละอันควรไปเอาน้ำยังทำน้ำนั้นนางตั้งหลายก็ถามนางกาเลนูดี้ว่าดูรานางเจ้าจุกบ่บอกยังเหตุอันเหม็นกลืนคนนั้นแต่ ตูข้าตั้งหลายตั้งอันตูข้าจุกกรรมอันกรกระทำแก่นางจะแล คือว่าตูข้าตั้งหลายก็จักบ่บอกยังโทษแห่งนางแก่นางยักษ์ผู้เป็นเจ้าแห่งเราตั้งหลายจะแลในเมื่อนางตั้งหลายเขียนถามนางตั้งอันส่วนว่านางกาเลนูดี้ว่าดูรานางเจ้าตั้งหลายมิว่าเจ้าตั้งหลายบ่บอกแก่บุคคลผู้ใดตั้งอันข้าก็จักบอกเหตุอันนั้นแก่เจ้าตั้งหลายจะแลว่าอันเมื่อนั้นนางก็กล่าวว่าดูรานางตั้งหลายก็บ่จักบอกแก่บุคคลผู้ใดแลเจ้าจุกบ่บอกยังเหตุอันนั้นแก่ตูข้าตั้งหลายเตอะว่าอันเมื่อนั้นส่วนว่านางกาเลนูดี้ก็บ่บอกว่าดูราเจ้าตั้งหลายที่ชายแห่งผู้ข้าคนหนึ่งสุทนต์ก็มารอดตี้นั้นแล้วอันเมื่อนั้นนางตั้งหลายได้ยินกำนางกาเลนูดี้กล่าวว่านั้นข้าถามว่าจื่อหรือจางกาเลนูดี้กล่าวว่าพีแห่งข้าผู้ นั้นจื่อว่าสุทนต์และนางตั้งหลายป้อยกว่าว่าสุทนต์นั้นเป็นพีแห่งเจ้าแต่หรือนางกาเลนูดี้กล่าวว่าดูราเจ้าตั้งหลายหรือเจ้าสุทนต์นี้หากเป็นพีชายแห่งข้าแต่แล เมื่อนั้นนางข้าถามว่าเจ้าสุทนต์นี้มีรูปเป็นดั่งรือนั้นจาง นางกาเลนูดี้กล่าวว่าดูราเจ้าตั้งหลายหรือพีแห่งข้านี้มีรูปสมอันเลางามากนักหาตีจักเพียบเต็มบ่ได้ ชิวหะ สัตตะยิ ดั่งว่าผู้มีรินได้ร้อยละพันจักกล่าวยักษ์อันบ่รวมระดับรูปต้นแห่งเจ้าสุทนต์นั้นบ่อาจจักเสียได้และว่าอันก็มีและ

เอสันทะหุ ตวา นางตั้งหลายได้ยินยังกำเอียงนั้นก็บังเกิดมีใจเป็นดั่งอันหนึ่งอันเดียวกัน แล้วก็พร้อมกันเอาไเหน้าไปสู่ท่าแล้วก็เข้าไปสู่สำนักแห่งโพธิสัตว์เจ้าหันแล เมื่อนั้นโพธิสัตว์เจ้าก็เจียรจำกับด้วยนางตั้งหลายผู้ตั้งอันเสียอันม่วนเพราะนักหันและนางตั้งหลายผู้ตั้งอันนั้นกันว่าหันต้นแห่งโพธิสัตว์เจ้าอันงามมากนักสันนั้นก็มีใจอันรักยินดีนุกอยู่กับด้วยโพธิสัตว์เจ้าตี้นั้นหน้อยหนึ่ง แล้วนางตั้งหลายก็เอาไเหน้าเมื่อหันและ ในเมื่อนางตั้งหลายเมื่อรอดแล้วก็เข้าไปสู่ปราสาทนางยักษ์ผู้ขึ้นหรือกลืนแห่งโพธิสัตว์เจ้านั้นก็ตกลงทั่วไปในปราสาทตั้งมวลกหันแล นางยักษ์ผู้ขึ้นสาปลิ้นคนกลืนแห่งโพธิสัตว์เจ้านั้นก็ถามว่าดูรานางตั้งหลายผู้ตั้งหลายอันมาสู่ปราสาทแห่งกูนี้เหตุใดและเหม็นยังกลืนคนสะหลาไปทั่วปราสาทแห่งกูนี้จากนางตั้งหลายก็บ่บอกนางยักษ์

สักคน นางยักษ์ผู้นั้นก็ซ้ำคำรามนางตั้งหลายว่าสันนี้ผิวสู้ตั้งหลายบ่บอกเหตุอันนั้นแก่กูดังอันหรือชีวิตแห่งสุ
บ่อหลังว่าจักมีจะแลกันว่ากุกักกินสูบตั้จะแหละว่าอัน เมื่อนั้นนางตั้งหลายก็กลัวแต่ภัยอะอันจักตายหากมา
ครอบงำมากนักบ่ออาจบังรับไว้ได้นางตั้งหลายก็กลัวว่าไอยะข้าแต่แม่เตวีเป็นเจ้ายังมีราชบุตรตนหนึ่งชื่อว่าสุท
นุเป็นลูกแห่งพญาพาราณสีว่าอันก็หากเป็นพี่น้องกาเลนุวดีก็มาล้อยู่ปากกล้วยหนตางทำน้ำแห่งเราเห็นและว่า
อันตั้งนั้นนางอัญชนะวดีได้ยินข่าวสารอันมาแห่งโพธิสัตว์เจ้าตั้งอันมันก็มีใจยินดีมากนักจึงคณิงใจว่าสันนี้หรือเจ้า
ราชบุตรตนนี้ผิวว่ามียาฉลาดองอาจแต่ตั้งอันก็หากจักรู้ด้วยสัญญาอาการอันกุกกระทำจะแลนางยักษ์ซีนี้คณิงใจ
สันนี้แล้วก็เขียนหนังสือใส่ใบตองหื้อแก่นางกาเลนุวดีแล้วกล่าวว่าคุณนางส่วนว่าเจ้าสุทนต์พี่แห่งมึงผิวรู้
หนังสืออันนี้ก็ควรเข้ามาสู่ปราสาทแห่งกุกแลผิวว่าบ่อรู้ตั้งอันเจ้าสุทนต์ผู้นั้นก็เป็นของกินแห่งกุกจะแล้วอันแล้วก็ใ้
นางกาเลนุวดีหื้อไปสู่นักแห่งมาทโพธิสัตว์เจ้าเห็นและ ส่วนว่านางกาเลนุวดีก็รับเอาหนังสือแห่งนางยักษ์ผู้
นั้นแล้วนางก็ร้องไห้เข้าไปด้วยอันสินหารรักพี่แห่งตนนางก็เอาหนังสืออันนั้นหื้อแก่มหาสัตว์เจ้าเห็นแล้วนางก็
กล่าวว่าข้าแต่พี่เป็นเจ้ากันรู้หนังสืออันนี้ว่าอันก็เป็นดินกุกแลผิวว่าพี่เป็นเจ้าบ่อรู้ตั้งอันหรือชีวิตแห่งพี่เป็นเจ้าบ่อ
หลังจักมีจะแลก็เหตุแม่ยักษ์จักกินยังพี่เป็นเจ้าเสียจะแล้วอัน ส่วนว่าโพธิสัตว์เจ้าก็รับเอาแล้วเจ้าก็เห็นหนังสือ
อันนั้น เจ้าก็เขวดกคหมายรู้ว่านางยักษ์มีใจกิดรักในราคะตมหาซึ่งต้นสันนั้นก็กล่าวนางกาเลนุวดีว่าดูรา
น้องรักพี่นางอย่างน้อยใจและให้เตอะพี่ก็รู้เหตุการณ์อันนางยักษ์หากใช้มาหากูพี่แล้วมหาสัตว์เจ้านั้น แล้วก็แต่ม
หนังสือและก็แต่มรูปคนกอดกันใส่ใบตองแล้วก็หื้อนางกาเลนุวดีเอาเมื่อหื้อแก่นางอัญชนะวดีก็รับเอายัง
เครื่องประดับตั้งหลายฝูงนี้อันนางอัญชนะวดีหากใช้หื้อผู้ซ้ำตั้งหลายเอามาถวายหื้อแก่โพธิสัตว์เจ้าว่ากูได้รับ
ทัดทรงประดับยังพระองค์ต้นเจ้ากุกแลกันว่าเจ้ากุกประดับต้นเจ้ากุกบอระมวลแล้วขออาราธนาเมื่อด้วยกับผู้ซ้ำตั้ง
หลายเตอะว่าอันที่นั้นโพธิสัตว์เจ้าได้ยินก่าอันนั้นแล้วก็อาบองทรงเกาแล้วก็ประดับเนื้อต้นด้วยเครื่องประดับตั้ง
หลายฝูงนั้นแล้ว โพธิสัตว์เจ้าอันมีนางตั้งหลายหากแวดล้อมเป็นบริวารก็เสด็จมาสู่ปราสาทแห่งนางผู้นั้นเห็น
และ ส่วนว่านางยักษ์ผู้นั้นก็ฝืนอยู่ใกล้ป้องเบ็งจรเล็งหันยังโพธิสัตว์เจ้าเข้ามาสู่แห่งปราสาทแห่งตน นางก็มีใจ
ยินดีมากนัก ก้อออกมาจากปราสาทแห่งตนไปต้อนไปรับเอาโพธิสัตว์เจ้าที่อนึ่งเหนืออาสนาแห่งตนเห็นแล กัน
ว่าโพธิสัตว์เจ้านั่งอาสนาอยู่แล้วนางอัญชนะวดีก็อภิเษกเอายังมหาสัตว์เจ้าเป็นผัวแห่งตนในขณะบัดเดียนั้นก็
มีแล ส่วนว่ามหาสัตว์เจ้าก็สมสู่อยู่กับด้วยนางอัญชนะวดียักษ์ซีนี้ตั้งนั้นเห็นแล แล้วเจ้าก็พิจารณาหาม้ามณี
กาบแห่งตนอันด้วยอันคณิงใจว่าสันนี้หรือม้ามณีกาบแห่งกุกนี้ตั้งยักษ์หากเอามาตายกุกจักไถ่ถามเชิงน้องกุกก่อน
เตอะว่าอันแล้วโพธิสัตว์เจ้าก็ถามเชิงนางกาเลนุวดีอันเป็นน้องแห่งตนว่าดูรานางตั้งว่าได้ยินม้ามณีกาบแห่งกุก
พี่มาอยู่เมืองยักษ์ตั้งนี้มีแต่อันจะรือเมื่อนั้นนางกาเลนุวดีก็กล่าวว่าข้าแต่เจ้ากุกชื่อว่าม้ามณีกาบตัวนั้นได้มาอยู่
เมืองยักษ์ตั้งนี้และว่าอัน โพธิสัตว์ก็เจียรจกกับด้วยนางกาเลนุวดีว่าดูรานางพี่มีแต่ตั้งอันกุกพี่จักได้หื้อม้ามณีกาบ

แห่งกูฟี่อันจา นางกาเลนวูตีกเล่าว่าข้าแต่พี่เป็นเจ้ารือ นางยักษผู้เปนมียแห่งเจ้ายังรักมากนัคนางผู้นั้นไป
ในตัดี้ก็ตีเตียนยอมกล่าวสักรสิริยกยอบุญและคุณแห่งเจ้ากูจุงกล่าวยังอุบายอันใดอันหนึ่งซึ่งนางยักษผู้นั้น
เตือะ นางก็หากจักหามาตัวนั้นหื้อเจ้ากูบ่ออย่าจะและ

เมื่อนั้นโพธิสัตว์เจ้าก็รับเอากำแห่งนางกาเลนวูตีโดยก่าว่าดีๆและว่าอัน ในก่าลาเมื่อกลางคืนมาถึงตั้ง
อัน โพธิสัตว์เจ้าก็ระนึกถึงแม่แห่งตนเจ้าก็ให้ยู่หั้นแลนางอัญชนะวดีก็สะคั่งตื่นด้วยอันได้ยินเสียงไหแห่ง
โพธิสัตว์เจ้าส้นนั้นก็ถามว่าเจ้ากูให้เหตุส้นไตนั้นจาโพธิสัตว์เจ้าก็บอกถ้อยก่าแต่เก้าถึงปลายแก่นางยักษตั้งมวลจุ
อันหั้นแล ในก่าละเมื่อนั้นวันลุนรุ่งเจ้านั้นโพธิสัตว์เจ้าก็เจียรจ่ากับนางอัญชนะวดีผู้เปนมียแห่งตนว่าดูรานาง
กูฟี่จักไขเล่นมหรสพในสวนอุทยานมากนัคนางจุงพิจารณาฆ่าตัวฆ่าหื้อแก่กูฟี่แล้วเราจักไปเล่นมหรสพใน
สวนอุทยานปุ่นก่อนเตือะ กูฟี่เกยขี่ม้าไปเล่นในสวนอุทยานปุ่นเมื่อก่อนและว่าอัน ตื่นนั้นนางอัญชนะวดีได้ยิน
ก่าอันนั้นก็กล่าวฆ่าแต่มหาราชเจ้ากูอย่าได้น้อยใจเตือะผู้ซำจักไปนำเอามาฆ่าตัวหนึ่งจื่อว่ามณีกาบแก้ว
มาหื้อเจ้ากูขี่เล่นมหรสพในสวนอุทยานเมื่อก่อนนางยักษได้ใช้นางก่าเลนวูตีไปขอเอามาซึ่งกันตะระยักษเป็นพี
แห่งตนก็มีและ รือนางก่าเลนวูตีก็รับเอาก่าอันแล้วก็ไปสู่อำนักแห่งกันตะระยักษแล้วนางก็กล่าวฆ่าแต่มหา
ราชเจ้าน้องหญิงแห่งมหาราชเจ้าก็ใช้ขำมาบอกขอฆ่าตัวจื่อว่ามณีกาบแห่งมหาราชเจ้าเพื่อจักได้ขี่ไปเล่น
มหรสพในสวนอุทยานว่าอันแลกันตะระยักษได้ยินก่าอันนั้นก็กล่าวฆ่าดูรามิงนางอย่าได้ฆ่าจักไปเอามาตัวนั้น
เป็นอันหยาบจ่ากล้าแข็งมากนัควิมิงไปเอามาตัวนั้นรือชีวิตแห่งมิงบ่อหล่าจ่าจมีจะแล้วอันเมื่อนั้นนาง
ก่าเลนวูตีได้ยินก่าเอียงนั้นแล้วมันก็หนีเมื่อบอกแก่นางอัญชนะวดียักษซิ่นหั้นแล ตื่นนั้นนางอัญชนะวดีก็กล่าว
ซึ่งโพธิสัตว์เจ้าหั้นแล โพธิสัตว์เจ้าก็กล่าวซึ่งนางอัญชนะวดีว่าดูรานาง นางอย่าได้น้อยใจเตือะนางจุงไปขอ
เอาซึ่งพีจายแห่งเตวีหื้อพอสองทีก่อนเตือะกันว่าพีแห่งนางเตวีหากหื้อตั้งอันมิงจุงเข้าไปสู่อิมใกล้ฆ่าตัวนั้นแล้ว
จุงกล่าวแก่ฆ่าตัวนั้นว่าดูรามณีกาบบัดนี้เจ้าสุทนต์เป็นเจ้าของท่านก็มาอยู่ในเมืองยักษตื่นแล้วและบัดนี้เจ้า
แห่งมิงใช้กูมาเอาแล้วจุงไปว่าอันแล้วจุงไปแก้อาเจือกแล้วจุงมาเตือะว่าอันแล้วตื่นนั้นนางก่าเลนวูตีก็รับเอา
โพธิสัตว์เจ้าแล้วนางก็เข้าไปขอซึ่งกันตะระยักษว่าฆ่าแต่มหาราชเจ้าเป็นเจ้าส่วนน้องหญิงแห่งมหาราชเจ้าก็ซำหื้อ
ขำมาขอเอามาฆ่ามณีกาบซึ่งมหาราชเจ้าแล้วเข้าไปขอซึ่งกันตะระยักษว่าฆ่าแต่ขอหื้อได้แต่ตั้งอันแต่ว่าอันส่วนว่า
กันตะระยักษก็กล่าวส้นเตียนนั้น เมื่อปายลุนจึงกล่าวฆ่าดูรานางพินางอาสาวัตถุเอาเมื่อได้ก็จุงเอาเตือะว่าอัน
เมื่อนั้นนางก่าเลนวูตีก็เข้าไปสู่อิมอยู่แห่งฆ่าตัวนั้นแล้วก็กล่าวฆ่าดูรามณีกาปรือเจ้าสุทนต์นั้นเป็นเจ้าของแห่งมิงก็รอด
มาถึงเมืองยักษตื่นแล มาราดั่งสองจักไปหาเจ้าสุทนต์เตือะว่าอันฆ่าตัวนั้นได้ยินกล่าวส้นนั้นก็มีน้ำตาอันไหล
ตกบัดเตียวก็มีหั้นแล นางก่าเลนวูตีก็กล่าวแต่นั้นแล้วก็ไปแก้อาเจือกฆ่าแล้วก็จุงเอามา มากายปราสาท
แห่งกันตะระยักษหั้นแลเมื่อนั้นกันตะระยักษหั้นนางกาเลนวูตีจุงเอามาออกไปส้นนั้นก็ถามนางว่าดูรานาง

ตั้งรือนางจุงเอามาตัวนั้นได้อันนางกาเลนวดีกล่าวว่าข้าแต่มหाराชเจ้าผู้ข้าจุงเอามาตัวนี้ได้ก็ด้วยอนุภาวะ
บุญสมปานแห่งมหाराชเจ้าและน้องหญิงแห่งมาหาราจะเจ้าแล้วอัน เมื่อนั้นภันตะระยักษก็กล่าวว่าดูรานางตั้ง
กูจกร้าเปิงคูนี้มึงนางรอยมีมนต์อันใดชนะ นางกล่าวว่าข้าแต่มหाराชเจ้ามนต์แห่งข้าป้อมีสักอันและข้าเอามา
ตัวนี้ได้ด้วยอาณุภาพบุญมหाराชเจ้าตั้งสองพี่น้องสิ่งเดียวแลนางกาเลนวดีกล่าวเด้าันแล้วก็จุงมาเมื่อสูสำนั
มหाराจะเจ้าหันแล เมื่อนั้นมหาสัตว์เจ้าหันมาแห่งต้นก็มีหน้าอันเต็มไปด้วยน้ำตาแล้วก็ร้องไห้หนักหันแล
ส่วนว่าม้ามณีกาบตัวนั้นกันหันหน้าเจ้าแห่งต้นแล้วก็มีน้ำตาไหลตกมากนัและกล่าวว่าข้าแต่เจ้ากูรือนางจิ
รปพิพาวดีราจะเตวีไปไหนจาวว่าอัน โพรสิสัตว์กล่าวตามีอันมีจู่ประการแก่ม้ามณีกาบได้ยินกำกล่าวว่าข้าแต่เจ้า
กูพีและมีตั้งอัน เราตั้งสองอย่าได้อยู่ในที่นี้นานนักว่าเงินเตอะว่าอันโพรสิสัตว์เจ้าก็รับเอากำอันนั้นว่าตีๆและ
ว่าอันมหาสัตว์เจ้าอันอยู่ในเมืองตั้นนี้เสี่ยงสองวันสามวันแล้วมหาสัตว์เจ้าก็เจียรจำด้วยนางอัญชนะนะวดีว่าดูรา
นางเราจักไปเล่นมหรสพในสวนอุทยานแล้วจักหื้อจั้นบานใจกับด้วยคนตั้งหลายหื้อขับหื้อพ้อนกับด้วยคนตั้ง
หลายมากนัแล้วเราตั้งสองสนุกกับด้วยคนตั้งหลายขับคนตั้งหลายฝูงนั้นเตอะ นางจุงแบ่งข้าวน้ำโภชนะ
อาหารตั้งหลายนานาต่างๆหื้อเหล่าแชนวมากเตอะว่าอัน นางอัญชนะนะวดีก็รับเอากำโพรสิสัตว์เจ้านางก็แต่งข้าว
เหล่าจั้นปลาอาหารมากนัแล้วโพรสิสัตว์เจ้ามีนางตั้งหลายหากเป็นบริวารมีนางอัญชนะนะวดีเป็นประธานก็ไปสู
สวนอุทยานเล่นมหรสพจมีนดีหลายประการต่างๆแล้วก็มาสูปราสาทอันเป็นที่อยู่แห่งต้นหันแล สัพพะ
กันญา รือนางตั้งหลายมีนางอัญชนะนะวดีเป็นต้นก็มาเหล่ามากนักันว่ามาถึงปราสาทแล้วนางตั้งหลายก็นอน
หลับไปเสี่ยงบ่อหอรอกคนนั้นแล โพรสิสัตว์เจ้าก็เจียรจำซึ่งนางกาเลนวดีว่า ดูรานางพิจักสั่งอำลานางเมื่อก่อน
และ นางจุงอยู่ก่อนเตอะกันกูพีเมื่อแล้วบ่อนานเด้าใด ก็หากจักคินเมื่อบ่ออย่างจะแล โพรสิสัตว์เจ้าก็เจียรจำซึ่ง
กาเลนวดีมีหน้าอันเต็มไปด้วยน้ำตาก็ไหลออกมากนั นางกาเลนวดีก็กล่าวว่าพี่เป็นเจ้าเมื่อรอดแล้วอย่า
นานมะสัมมาข้าเงินเตอะว่าอันแล้วโพรสิสัตว์เจ้าก็ขึ้นขี่ม้ามณีกาบแห่งต้นก็ขึ้นสยองสูประตูและอากาศแล้วก็ไป
ด้วยลำดับก็ไปรอดเมืองอินทะปัดนะนครแล้วก็หื้อม้ามณีกาบลงสูแผ่นดินก็ลงจากหลังม้าแล้วก็เจียรจาซึ่งม้าว่า
ดูรามณีกาบมึงจุงไปหากินหญ้าป้อมึงก่อนเตอะ กูก็จักเข้าไปพายในเวียงตั้นนี้จักได้พิจารณาหานางจิริปพิพาวดี
นี้ก่อนเตอะว่าอัน เมื่อนั้นม้ามณีกาบกล่าวก็รับเอากำเจ้าต้นแล้วก็ไปหากินหญ้าหันแล โพรสิสัตว์เจ้าก็เอาเบ้
เป็นพรหมณ์ผู้หนึ่งก็เข้าไปสูในเวียงก็แสรงถามคนตั้งหลายว่าดูราเพื่อนตั้งหลายในติสสะตางไดยังเป็นตีเข้าไปสู
ไปหาที่เป็นประสมจุมนุแห่งยากจกวนิพกคนขอตั้งหลายแล สมณพรหมณ์อันอยู่แต่ติสสะตางนั้นอันจา คน
ตั้งหลายหันโพรสิสัตว์เจ้าถามสนั้นเขาก็กล่าวว่าดูรามหาพรหมณ์ยังมีนางจิริปพิพาวดีผู้หนึ่งจื่อว่านางอุมาตัน
ตีว่าอันนางผู้นั้นก็แต่งแบ่งศาลาหลังหนึ่งหื้อเป็นตีเข้าไปสูไปหาแห่งสมณพรหมณ์เจ้าตั้งหลายอันมาแต่ติสสะ
ตางนั้นแล เจ้าจุงเข้าไปสูที่สถานตั้นนี้เตอะ คนตั้งหลายก็บอกสนนี้หันแลตั้นนี้โพรสิสัตว์เจ้าได้ยินกำอันนั้นก็

ถามว่าศาลาอันนี้มีในตีโตจากคนตั้งหลายก็กล่าวว่ามีในตีสสะหนนั้นและ เมื่อโพธิสัตว์เจ้าได้ยินกำอันนั้นแลเจ้า ก็ไปเข้าในตีนั้นกันโปรดแล้วเจ้าก็นั่งอยู่ต้อันกรหั้นแล โพธิสัตว์เจ้าได้ยินกำอันนั้นแล้วเจ้าก็เข้าไปในตีนั้นกัน โปรดแล้วเจ้าก็นั่งอยู่ต้อันกรหั้นแล โพธิสัตว์เจ้าก็เจียรจำยังถ้อยกำอันกรรกับด้วยสมณพรหมณ์ตั้งหลาย ผุ่งอันเข้าไปอยู่ก่อนนั้นหั้นแลเมื่อนั้นข้าหญิงตั้งหลายอันอยู่รักษาพยาบาลตานั้นเขาเห็นโพธิสัตว์เจ้าอันเข้ามาใหม่ สันนั้นเข้าก็แต่งข้าวน้ำโภชนะอาหารตั้งหลายไปหื้อแก่โพธิสัตว์กินหั้นแล ในเมื่อเจ้ากินแล้วเขาก็บอกกล่าวแก่ บรมโพธิสัตว์เจ้าว่าข้าแต่เจ้ากูคนผู้ใดเข้ามาสู่ศาลาตีนี้กินข้าวน้ำโภชนะอาหารแล้วเตียนยอมเข้าไปเส็งดู ยังรูปตั้งหลายจุงแห่งอันแถมไปในศาลาตีนี้ แล้วจุงหนีกักระทำสันนี้ก็หากเป็นจาริตประเพณีแห่งบุคคลเจ้า ตั้งหลายผุ่งอันมีพยาอันมาสู่ศาลาตีนี้แลเจ้าจุงไปเส็งดูที่อรอดจุงตั้งแห่งเตื่อว่าอันอันโพธิสัตว์เจ้าถามเชิงข้า หญิงตั้งหลายผุ่งนั้นว่า ดูรานางตั้งหลายหรือรูปตั้งหลายผุ่งอันแถมไว้นั้นเป็นดังหรือจาข้าหญิงตั้งหลายกล่าวข้า แต่เจ้ากูหรือนางผู้เป็นเจ้าแห่งผู้ข้าที่อจางแถมตั้งหลายมวลอันประจิตริจสนาینگักอันมีปายในศาลาตีนั้นและเจ้า กุงเข้าไปเส็งดูเตื่อ

เมื่อนั้นโพธิสัตว์เจ้าก็ไปเส็งดูรูปตั้งหลายผุ่งนั้นเจ้าก็หันยังรูปแห่งตนอันเข้าไปสู่ปราสาทแห่งนางนั้น แล้ว มหาสัตว์เจ้าก็ย้อยแยมไซหัวหน้อยนิงแล้วเจ้าก็เส็งดูรูปตั้งหลายปายหน้า แต่หนั้นก็หันยังรูปแห่งนางจิ รัปพาวดี นางปทุมมากอดแอดตนไว้สันนั้นโพธิสัตว์เจ้าก็ไซหัวแควนมากนักรหั้นแล ปายหน้าแต่นั้นเจ้าก็หัน รูปตนเอานางจิรัปพาวดีขึ้นขี่ม้ามณีกาบออกจากเมืองไปถึงศาลานั้นเจ้าก็มีหน้าอันหมองอยู่หั้นแล ปายหน้า เจ้าก็หันยังรูปยักขมาเอาม้ามณีกาบไปและรูปตนเจ้าและนางได้ไปอยู่เฝ้าจอตุงแต่ยข้างฝั่งน้ำสมุทรนั้นเจ้าก็หัน ยังรูปมีแถมไปด้วยน้ำตามากนักรหั้นและเจ้าก็ข้าเส็งไปหน้าแต่นั้นเจ้าก็เส็งหันรูปตนและนางอันตันตกจากสำเปา เมื่อสำเปาแตกกลางสมุทรนั้นแล้ว เจ้าก็หันยังรูปตนและรูปนางจิรัปพาวดีพลัดพรากจากกันต่างคนก็ต่าง ลอยไปท่ามกลางน้ำสมุทรตีนั้น เจ้าก็ร้องให้ด้วยเสียงอันดังมากนักรหั้นแล ตะทา ในกำละนั้นหรือข้าหญิงตั้ง หลายผุ่งเขาเห็นโพธิสัตว์เจ้าร้องให้สันนั้นเขาก็เมื่อบอกแก่นางจิรัปพาวดี ว่าข้าแต่เจ้ากูยังมีพราหมณ์หนุ่มผู้ หนึ่งประกอบรูปอันงามมากนักรก็มาเส็งมาดูรูปตั้งหลายผุ่งนั้นก็ให้ไปมาว่าอัน ข้าหญิงตั้งหลายก็บอกตามอันมีผู้ อันหั้นแลเมื่อนั้นนางจิรัปพาวดีได้ยินกำอันนั้นก็ไซหน้าปองเบ็งจรเส็งดูนางรู้ว่าเป็นโพธิสัตว์เจ้า แล้วนางก็ ร้องลึจากตีนั้นด้วยอันดวนและรีบแล้วนางก็ร้องให้แล่นไปสู่สำนักโพธิสัตว์เจ้าและนางก็ก้มกราบแต่บดินผิว แล้วก็กล่าวกำโสกตุ๊กช็ร้อนชะหายอันได้พลัดพรากจากผัวรักแห่งตนคือเป็นตั้งไฟไหม้ต้นแห่งข้าบัดนี้ก็ร้างไป ด้วยอันได้มาพัดประสกับเจ้า กูอันเป็นผัวรักแห่งข้าว่าอันส่วนว่าโพธิสัตว์เจ้ากันั้นว่าประสพบกัด้วยนางจิ รัปพาวดีแล้วตั้งอันก็มีใจจมนั้นยินติมากนักรแล้วเจ้าก็เจียรจำซึ่งนางจิรัปพาวดีด้วยประการต่างๆที่มีวันนั้นแล

ในเมื่อโพธิสัตว์เจ้าได้มาประสพพบกับด้วยนางในเมืองอินทษะปัญทนะนครที่นั่นหันแล เมื่อนั้นเจ้าเมืองตั้งหลายเขารู้ว่ามหาสัตว์เจ้าอันเป็นต้าวพญาตนเป็นใหญ่มาในเมืองตั้งอันเขาก็ไปบอกแก่พญามหาหมันดาตนเป็นเจ้าเมืองที่นั่นหันแล พญามหาหมันดาได้ยินกัอันนั้นแล้ว พญาก็เข้าไปสู่สำนักแห่งโพธิสัตว์เจ้าด้วยยะสะบริวารอันมากนักก็มีแล ส่วนมหาสัตว์เจ้าก็เห็นว่าหันพญามารอดแล้วเจ้าก็ปากด้านเจียรจำกับด้วยพญาว่าข้าแต่ महाराजเจ้าอันมาสู่สำนักข้าด้วยเหตุการณ์อันใดจา ว่าอันแล้วเจ้าก็กล่าวยังถ้อยคำต่างๆด้วยเสียงอันม่วนเพราะนักอันกรรักจำเจริญใจยิ่งนักก็มีแล เมื่อนั้นพญามหาหมันดาก็ขออาราธนายังมหาสัตว์เจ้าอยู่เสวยยังราชสมบัติเป็นต้าวพญาในเมืองตั้งนั้นก็กล่าวว่าข้าแต่ เจ้ากุงอยู่เสวยราชสมบัติเป็นต้าวพญาแก่ผู้ข้าตั้งหลายในเมืองอินทษะปัญทนะนครที่อันบ่อบัวระมวดด้วยเข้าของเงินคำ ข้าเวเลือกข้าสารตั้งหลายและประกอบด้วยชวานิคมกะตุ้มปีกเจ้าชบพตั้งหลายก็มีมากนักและมหาสัตว์เจ้าก็บ่อสู้รับยังราชนิมนต์แห่งต้าวพญาตั้งหลายเจ้าก็ไซเสวยราชสมบัติบ้านเมืองตั้งนั้นสักอันหันแล ในเมื่อมหาสัตว์เจ้าบอกไซเสวยราชสมบัติตั้งอันก็ขออาราธนามหาสัตว์เจ้าว่าขอเจ้ากุงอยู่ที่นี่ก่อนเดื่อะ ว่าอันตั้งนั้นมหาสัตว์เจ้าก็ยังอยู่ในตั้งนี้สองวันสามวันแล้วก็สั่งอำลายังพญามหาหมันดาและคนตั้งหลายแล้วก็หื้อโอวาทกำสอนแก่คนตั้งหลายมีมหาหมันดาเป็นประธานว่าดูราเพื่อนตั้งหลายสภาวะอันหากำประมาทบ่อได้จุงมีแก่ท่านตั้งหลายเดื่อะ ท่านตั้งหลายจุงกระทำบุญมีตั้งว่าหื้อทาน รักษาศีล หื้อมีเอะแปดประการอย่าขาดเดื่อะ เราก็จักสั่งอำลาท่านต่างหลายอันอยู่ในเมืองตั้งนี้ตั้งมวลกก่อนแล ว่าอันเมื่อนั้นคนตั้งหลายอันมากนักมีพญาเป็นประธานก็สักการะบูชามหาสัตว์เจ้าด้วยเงินคำแก้วแหวนมากนัก มหาสัตว์เจ้าก็รับเอายังเครื่องบูชาตั้งหลายผุงนั้นแล้ว ก็หื้อทานแก่คนตักข์ไร้เชิญใจอันหาข้าวของบ่อได้ อันอยู่ในเมืองตั้งนั้นแล้ว มหาสัตว์เจ้าก็เออนางจรีพพาวตีสันขี้ม้ามณีกาบแห่งตนแล้วก็สยองไปลงอากาศลำดับด้วยตีสสะต่างๆแล้วก็เมื่อรอดถึงเมืองแห่งตนอันเป็นต้อยู่พ่อและแม่แห่งตนก็มีวันนั้นและ

มหาสัตว์เจ้าก็เห็นว่าเมื่อรอดแล้วเมื่อถึงปราสาทแห่งตนแล้วก็เข้าไปก้อกราบแต่บดินแม่แห่งตนแล้วก็ร้องไห้หันมากนักและแล้วเจ้าก็บอกข้าสารตั้งมวลกอันตนได้ไปเป็นตักข์นั้นหันแล เมื่อนั้นแม่แห่งมหาสัตว์เจ้าก็อุ้มเอามหาสัตว์เจ้าแนเป็นลูกแห่งตนแล้วก็จูบจุมดมกระม่อมแล้วก็กล่าวว่า ดูราเจ้าลูกรักแม่แรกแต่กาละอันกรเจ้าไปปัดพรากแม่ไปแน้นอยู่ก็ตีไปก็ตีน้ำตาแม่บ่อขาดหน้าสักเดื่อแล ส่วนว่าตาแห่งแม่นี้ก็ถอยเสียไหนแล้วแลในวันนี้แม่มาประสพพบกับเจ้ากุงตนเป็นปิยะบุตรตา แม่ก็จิงจักมีหน้าอันปราศจากน้ำตาบัดนี้แหละนางราชจะเทวีก็เจียรจำกับด้วยมหาสัตว์เจ้าด้วยอันมีเสนหารักลูกตนด้วยประการดังกล่าวมานี้ก็มีแล เมื่อนั้นคนตั้งหลายมีตั้งว่าเสนาอามาตย์ปุโรหิตตั้งหลายก็เห็นว่ารู้ว่ามีมหาสัตว์เจ้ามารอดแล้วตั้งอันก็เอากันมากกระทำสักการะบูชามหาสัตว์เจ้าแล้วก็อภิเษกยังมหาสัตว์เจ้าหื้อเป็นพญาแทนพ่อแห่งตนในเมืองพาราณสีราชธานีตั้งนั้นก็มีแล ในเมื่อมหาสัตว์เจ้าได้เป็นพญาแล้ว เจ้าก็ระนึกก็คิดถึงนางอัญชนะระวดีผู้เป็นเมียแห่งตน เมื่อนางออก

จากน้ำสมุทรวรวันนั้นถึงกาลละวันรุ่งเจ้ามหาสัตว์เจ้าก็ขึ้นขี่ม้ามณีกาบแห่งต้นแล้ว ก็สยงไปด้วยลงอากาศ ด้วยกำลังลำดับไปรอดไปถึงเมืองอันเป็นที่อยู่แห่งกันตะระยักษมหาสัตว์เจ้าก็ขี่ม้ามณีกาบอยู่อากาศตัดหน้า ปองเบ็งจรแห่งกันตะระยักษเจ้าก็กล่าวแก่ยักษ์ผู้นั้นว่า ดูรามหายักษ์ผู้เป็นใหญ่แก่คนตั้งหลายท่านจู่หือเมียแก่ กูผู้จื่อว่าอัญชนะชาติแก่กูบัดนี้เตอะ ผิดว่า ท่านบ่อหือกูตั้งอันอนตรายมากนัก็เกิดแก่ท่านตั้งหลายมากนัจะ แล เมื่อนั้นกันตะระยักษได้ยินกามหาสัตว์เจ้ามันก็ไปสู่น้องหญิงแห่งมันแล้วก็ถามว่า ดูรานางอัญชนะชาติรี อสุทธุนั้นเป็นผิวแห่งนางแต่และอันหนึ่งหรือว่าอัน เมื่อนั้นนางอัญชนะชาติจึงกล่าวว่าข้าแต่พี่เป็นเจ้าหรือสุทธุ นั้นก็เป็นผิวแห่งข้าแต่แล้วอัน กันตะระยักษได้ยินกามอันนั้นก็ร้องกล่าวซึ่งมหาสัตว์เจ้าว่า ดูราท่านมหาบุริส สะท่านจู่เข้ามาเตอะเราก็จักหือน้องหญิงแห่งเราแก่เจ้าท่านบัดนี้จะและ ว่าอันมหาสัตว์เจ้าได้ยินกามอันนั้นเจ้า ก็รับเอากามันตะระยักษว่าดูราท่านดิงนัและว่าอันมหาสัตว์เจ้าก็ลงจากหลังม้ามณีกาบแล้วก็เข้าไปสู่ปราสาท แห่งนางอัญชนะชาติผู้เป็นเมียแห่งต้นแล้วมหาสัตว์เจ้าและนางอัญชนะชาติก็เอากันเข้าไปสู่สำนักกันตะระยักษ ผู้เป็นพญาแก่ยักษ์ ตั้งหลายแล้ว ก้อปฏิสัมพันธ์เจียรจำกับด้วยกันตะระยักษด้วย เสียงอันม่วนเพราะนั ก่ม่วนจำเริญใจมากนัหันแลส่วนว่าพญายักษ์ผู้นั้นก็หือจุมนุมาแยงเสนาอามาตย์ตั้งมวล มาพะร้อมเพียงกัน แลแล้วก็เล่นมหรสพอันกรรมจันยินตีมากหลายประการต่าง ๆ แล้วก็หือนางอัญชนะชาติแก่โพธิสัตว์เจ้าก็มีและ ในเมื่อโพธิสัตว์เจ้าได้นางอัญชนะชาติแล้วตั้งอันเจ้าจักหือพญายักษ์ผู้จื่อว่ากันตะระยักษตั้งอยู่ในโอวาทานุสา สินี แห่งต้นก็จึงปราศรัยไปมาว่าดูราท่านมหายักษ์ต้นเป็นใหญ่แก่แผ่นดินตั้งมวลท่านบ่อกรรมฆ่าสัตว์ตัดชีวิต แห่งท่านผู้อื่นและเหตุตั้งอันเรารำเปิงคูนีหรือท่านก็หากได้เป็นพญาใหญ่แก่ยักษ์ตั้งหลายสนนีอย่าได้ว่าจักฆ่าสัตว์ ตัดชีวิตแห่งท่านผู้อื่นเตอะท่านจู่อยู่ตั้งด้วยสภาวะกองธรรมอันตีมีศีลห้าในต้นตึกเมื่ออย่าขาดแต่เตอะ บุคค ละผู้ได้รักษาศีลห้าตั้งอยู่ในต้นตั้งอันหรือบุคคลผู้นั้นก็ได้เสวยผลบุญอันมากนับ่อหล่อนได้ไปถึงในตักขมิณา รกเป็นต้นสักเตื่อและท่านมหายักษ์จู่รักษาศีลอันมืองค์ห้าอันมีต้นว่าปาณาติบาตเป็นต้น เตื่อว่าอันเมื่อนั้น กันตะระยักษได้ยินกามอนแห่งมหาสัตว์เจ้านั้นพญาก็ถามมหาสัตว์เจ้าว่า ดูรามมหาบุริสสะคือว่าศีลห้าอันมีเป็น ตั้งหรือ อันจาขอเจ้ากูจู่กล่าวแก่ข้าบัดนี้เตื่อตั้งนั้นมหาสัตว์เจ้าจึงกล่าวว่าดูราท่านมหายักษ์หรือศีลห้าอันเราจัก บอกแก่ท่านบัดนี้แหละ ท่านจู่ฟังและจำไว้ในมโนทวารจิตติจิตแห่งท่านหือได้เตื่อว่าอันแล้วท่านจึงกล่าวว่า ดูรามหายักษ์หรือปาณาติบาตาวะระมณีนันหือเว้นจากฆ่าสัตว์ตัดชีวิตท่านผู้อื่นนี้เป็นศีลเส้นหนึ่งแล อทินนาทา นาเวระมณีนันหือเว้นจากอันลักเอาข้าวของท่านอันหือบ่อแก่ต้นนั้นและกาเมสุมิจฉาจาเวระมณีนันหือเว้น จากกามเมสุมิจฉาการอันเหล่านัจสูเมียบ่ท่านผู้อื่นแมนแม่ญักหือเว้นจากอันกระทำเหล่านัจสูจากผิวต้นก้อดีและ เหล่านัจสูว่าท่านผู้อื่นอันนี้เป็นศีลถ้วนสาม มุสวาทาเวระมณีนันหือเว้นจากก่าลายยกยอสนส่อหือท่านผู้อื่น ผิดกันอันนี้เป็นศีลถ้วนสี่ และสุราเมระยะมัฎชะปะมาทัฏฐานาเวระมณีนันหือเว้นจากอันดูตกินยังน้ำเมา

นั้นอันนี้องค์ศีลถ้วนห้าแลดูรามหายักษ์อันเป็นใหญ่แก่ยักษ์ทั้งหลาย จุงรักษาศีลฝูงนั้นเตอะ กันรักษาศีลตั้งหลายฝูงนี้ได้แต่ตั้งอันกันว่าจุกิตายจากภาวะอันนี้แล้วก้อจักได้ไปเสวยสมบัติในเมืองฟ้าคือว่าจักได้เป็นเทวบุตรและเทวดาต้นประเสริฐอยู่ตราบต่อเต้าเสี้ยงอายุในจันฟ้าตั้งนั้นแล้วก้อจักลงได้มาเกิดในมนุสสะโลกเมืองคน ก้อจักได้เป็นพญาต้นประเสริฐเป็นใหญ่แก่คนตั้งหลายในสักการะจุมปทีบตั้งมวลและดูรามหายักษ์ บุคคลผู้ใดได้รักษาศีลนั้นมั่นเกิดในทวีปอันอื่นกว่านั้นก้อดีคือบุพพะวิเทหะทวีปและอะมะละโกยานทวีปก็ดีก็ได้เป็นต้าวพญามหากษัตริย์ต้นประเสริฐล้ำเลิศกว่าคนตั้งหลายในสถานที่เกิดมานั้นและโพธิสัตว์เจ้าคือว่าเจ้าสุทธนุกีเตสนาเป็นโอราทานุสาสนีแก่พญายักษ์ผู้จื่อว่ากันตะระยักษนั้นด้วยประการตั้งกล่าวมานี้ก็มีแล

เตนะ ภาคะวา เหตุตั้งอันสัพพะพุทธเจ้า ต้นมีภาคะยะอันงามก็ปวัตเตสนาตั้งนี้บุคคลหญิงชายตั้งหลายฝูงได้เว้นจากบาปตั้งหลายห้าประการมีปาณาติบาตเป็นต้นนั้นก็จักเสวยสมบัติในเมืองฟ้าและเมืองคนมีนิพพานเป็นยอดด้วยผลอะนินสังค์แห่งบุญอันมากนักบ่ออาจจักคณะนาสังขะยาได้และส่วนว่าบุคคลตั้งหลายฝูงนั้นกันบ่อได้ถึงแก่นิพพานเพื่อตั้งอันมั่นได้เกิดมาในอิตถภาวะอันใดก็เตียนยอมมีสติปัญญาอันเฉลียวฉลาดจ่าเริญหมั่นกุงนักก้อฉลาดผาดผายอาจรู้ยังอาตติและอะนาคะตะปัจจุบันนะ กาลอันร้ายอันดีอันชอบเกิดมาแล้วจักเป็นอุมตะกะคือเป็นคนอันปากบ่อได้บ่อจ่างอย่างบ่องามตั้งอันก็มีแลเตียนยอมประกอบด้วยผญามีศรัทธาอันมากแล มีศรัทธาสำเนียงอันม่วนเพราะนักเป็นตีรักจ่าเริญใจแก่คนและเทวดาทุกเมื่อประการหนึ่งมีรูปโฉมก็งามอันปราศจากโทษเจ็ดประการก็บ่อรู้กระทำบาปด้วยต้นด้วยปากด้วยใจเตียนยอมเป็นตีรักและตีปุจาแก่คนและเทวดาตั้งหลายมากนักเป็นตีรักตั้งหรือคือเป็นตั้งอัจฉริยะตั้งหลายมีพระพุทธเจ้าเป็นประธานนั้นแลเหตุตั้งอันตำนมหายักษ์จุงรักษาศีลอันองค์ห้าประการฝูงนี้ด้วยตั้งเราหากกล่าวมานี้จื่ออันเตอะ อะละในกาละเมื่อนั้นส่วนว่าพญายักษ์ผู้นั้นก็ไดยินยังธรรมเตสนาแห่งมหาสัตว์เจ้าก็มีใจมจันยินดีมากนักก็กล่าวดูรามหาปุริสะต้นมีบุญอันมากก่าอันเจ้ากูกล่าวนั้นเป็นอันประเสริฐยิ่งนักแต่แล อิตปฏิญญาเย ตั้งแต่กาละนี้ไปพายหน้าส่วนว่าผู้ซำก้อจักเปียดเปียนกระทำร้ายแก่สัตว์ตั้งหลายตัวใดตัวหนึ่งแล้วและจำลวงสุดไปมั่นว่ามดตำดแดงก็ตีซำก้อฆ่าสัตว์ตัวสัตว์และตั้งแรกแต่นั้นไปหน้า ส่วนว่ากันตะระยักษผู้นั้นก็ตั้งอยู่ในกองอันตีมีศีลห้าเป็นนิจกาลบ่อขาดตราบมียืนอายุแห่งต้นก็มีแลส่วนว่าบรมโพธิสัตว์เจ้าที่ตั้งไว้พญายักษ์ผู้ขึ้นห้อยอยู่ในโอราทานุสาสนีมีศีลห้ากับต้นและพระมหาสัตว์เจ้าก็เอานางอัญชนะนะวัตกับตั้งนางกาเลนูติและนางตั้งหลายร้อยเอ็ดคนสันนั้นเป็นลูกต้าวพญาร้อยเอ็ดต้นมาสั่งสอนแล้วเจ้าก็เอานางอัญชนะนะวัตและนางกาเลนูติขึ้นขี่ม้ามณีกาบพร้อมกันด้วยกันแล้วก็สั่งออกอ่าลายังพญายักษ์ผู้แล้วคืนเมื่อเมืองแห่งต้นตั้งเก่าเล่าวันนั้นและ ส่วนว่าม้ามณีกาบแก้วตัวนั้นก็กระทำหือเป็นประโยชน์จะนะแก่เจ้าต้นคือว่าไปนำเอาข่างข้าวของสัมปตติตั้งมวลมีต้นว่าเงินค้ำมาหือแก่โพธิสัตว์เจ้ามากนักก็มีวันนั้นแลส่วนว่าบรมโพธิสัตว์เจ้าที่ตั้งเสวยราชสมบัติบ้านเมืองเป็นต้าวพญา

แดนพ่อแห่งต้นด้วยอันประกอบขอบทศราจะธรรมสืบประการและบำเพ็ญยังกุสละบุญตั้งหลายมีต้นว่าหื้อต่าน
รักษาศีลไปเป็นนिरันตระบ่อขาดตราบต่อเต้าเสี้ยงอายุแห่งต้นกันว่าจตุตถายจากอัทภาวะอันเป็นพญานันแล้วก็ได้
เมื่อเสวยสัมปตติตบอันมีในสวรรคกัเทวาโลกก็มีวันนั้นแล สะทา อิมัง ธรรมเตสนิงอะหะริตวาสัจจา ระปะ
กาสิตวาจาตะกัสมัมาฐาเน สิสะฐา สัพพะัญญูพระพุทเจ้าแห่งเราก็นำเอามาจากอันนี้มาเทศนาแก่บิสิตว์
ตั้งหลายหื้อจำพวกคือ ภิกขุ และภิกขุณี อุปาสะกะ อุปาสิกาตั้งหลาย และพระพุทเจ้าก็ปลั่งสังจะธรรมตั้ง
สี่คือว่าทุกขะสังจะ สะมุตทะยะสังจะ นิโรธะสังจะ มะกะสังจะ มาสำแดงหื้อแจ้งแก่ภิกขุตั้งหลายแล้วใน
เมื่อแล้วสังจะธรรมตั้งสี่แล้วตั้งอัน พระพุทเจ้าจักขุมนุมมายังจาตะกะอันนี้หื้อแจ้งแก่บิสิตว์ตั้งหลายตั้งอัน
พระพุทเจ้าก็เทศนาเป็นโอวาสนกถาว่า ตะทา พรหมทัตโต กะจาสะโท ทะโน อะโหสิ เสตะราชา โมคลา
โน ตะทาสะโก อนุรุโธ ปทุมมะ ภาเยโส ทะลาปทุมะ คุจา อุปละวัณณา ตั้งนี้ภิกขะเว คุรา ภิกขุตั้ง
หลายหรือว่าพญาพรหมทัตตราจา มหาภักษัตริย์ต้นเป็นพ่อเจ้าสุทธุวันนั้นบ่อใจไผ่อื่น บุคคละผู้ใดคือหากมาได้
พญาศรีสุทธุทนะมหาราจะต้นเป็นปีตำบังเกิดตัญญู พระตถาคตะในกาละบัดนี้แล เกษิณีราจะเตวีผู้ไปนแม่
แห่งเจ้าสุทธุวันนั้นคือมาได้เป็นนางสิริมหายาพุทธมาตาอันบังเกิดตัญญูพระตถาคตะในกาละบัดนี้
แลหรือพญาเสตระราชวันนั้นคือหากมาได้มาเป็นมหาโมคคัลลานะเถรในกาละบัดนี้แล หรือพญาอินตาทิราฮัน
มานะตริตเป็นรุ่งกำบหมากขะต้นตีบมาหื้อแก่นางอุกะสิณีราจะเตวีวันนั้นก็อหากมาได้มาหาอนุรุเถรในกา
ละบัดนี้แลหรือนางปทุมมาเตวีอันเป็นเมียรักแห่งพญาเสตระราชวันนั้นก็อหากมาได้มาเป็นนางปัทมาปติโคตริมี
อันเป็นแม่น้าแห่งกุพระตถาคตะในกาละบัดนี้แล หรือนางจิริปปพาวดีอันเป็นลูกแห่งพญาเสตระราชวันนั้นก็
อหากมาได้เป็นโยสธราภิกขุณีเป็นแม่เจ้าราหุลในกาละบัดนี้แลหรือนางกอมผู้จื่อว่านางปทุมมาวันนั้นก็อหากมา
ได้เป็นนางอุปะวัณณะเถรีภิกขุณีในกาละบัดนี้แลหรือนางอัญชนะนะวดีวันนั้นก็อหากมาได้มาเป็นนางสุชาดาผู้เป็น
ลูกสาวเศรษฐีอันมาหื้อต่านข้าว๔๔ก้อนกับกะไหลคำแก่พระตถาคตะในกาละบัดนี้แล ในกาละวันอันกุได้ตัส
สัพพะัญญูตัญญูณในกาละบัดนี้แลหรือนางกาเลณวุดีผู้ยักซ์เอาไปวันนั้นก็อหากได้มาเป็นนางสนธราภิกขุณีในกา
ละบัดนี้แล หรือคนตั้งหลายอันเป็นบริวารแห่งพญาตั้งสองวันนั้นก็อหากได้เป็นพุทบริษัทแห่งพระตถาคตะสี่
จำพวกคือ ภิกขุ และภิกขุณี อุปาสะกะ อุปาสิกาในกาละบัดนี้แล ภิกขะเวคุราภิกขุตั้งหลายหรือมหาภักษัตริย์ต้น
เป็นใหญ่จื่อว่าสุทธุวันนั้นบ่อใจผู้ใดใครอื่น ต่างหน้าก็อต้นกุพระตถาคตะต้นเป็นเป็นตั้งจั้งดีเป็งแก่สัพพะสัตว์ตะ
โลกในกาละบัดนี้แล ตุมเหวะวันตา สุต่านตั้งหลายอันเป็นบุคคลหญิงชายจุงทรงจำเริญไว้ในมะโนทวาร
วิถีจื่อจำไวยังธรรมเทศนาอันกุพระตถาคตะหากเทศนามานี้เตอะ สุต่านตั้งหลายอย่าได้ประมาทหลงลืมจุงหื้อ
ต่านรักษาศีลหื้อเป็นนिरันตระบ่อขาดตราบต่อเต้าเสี้ยงอายุแห่งต้นแม่นตั้งหรือก็ตีก็ยักได้ถึงนิพพานวันหนึ่ง

ป่อย่าจะแล สุทฐนุจาตะกั๊ง นิฎฐิตังขียาอันกล่าวห้องสุทฐนุฎฐกถ้วนสองก็แล้วบอระมวลการแก้ธรรมเทศนาก็
แล้วเต้านี้ก่อนแล

ศรัทธานายหนานผาย กันทาปริฎฐณะแล้วเดือนสิบสองออกศควันติตยามเจ้าและนายวงค์เขียนหื้อ

พระครูกิตตินันทปริชา วัดแช่พลาถ เรียบเรียงแล้วเมื่อวันอังคาร ที่ ๒ กันยายน พ.ศ.๒๕๕๗ แล้ว
เวลา ๒๓.๕๓ น.

พระธีระภัทท์ ธีรภทฺโท ผู้พิมพ์ แล้วเสร็จเมื่อวันอังคาร ที่ ๒ กันยายน พ.ศ.๒๕๕๗ แล้วเวลา
๒๓.๕๓ น.

